

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Mgr. L.M.,**
bytem xxx

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 118/16, Praha 1
zastoupena advokátem JUDr. Janem Sykou
sídlem Školská 1736/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 13/2013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 5 000 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Jana Syky, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým odvolací kárný senát České advokátní komory (dále jen „odvolací kárný senát“) zamítl jeho odvolání proti kárnému rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory (dále jen „kárný senát“) ze dne 14. 8. 2013, sp. zn. K 13/2013. Tímto rozhodnutím kárný senát shledal žalobce vinným, že jako advokátní koncipient vykonávající praxi u advokáta Mgr. J.S. poskytoval v době od 22. 2. 2012 nejméně do 14. 9. 2012 právní služby městu Xxx na základě mandátní smlouvy, kterou dne 22. 2. 2012 uzavřel svým jménem a na svůj účet jako mandatář s městem Xxx jako mandantem, jejímž předmětem bylo poskytování právních služeb. Tímto jednáním porušil § 16 odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších změn (dále jen „etický kodex“) a § 38 odst. 1 a 2 zákona o advokacii, za což mu bylo uděleno kárné opatření – napomenutí – a uložena povinnost zaplatit žalované částku 3 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení do 15 dnů od právní moci kárného rozhodnutí.
2. Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:
3. Žalobce ode dne 11. 3. 2009 vykonává jakožto advokátní koncipient, ev. č. xxx, právní praxi u Mgr. J. S., advokáta se sídlem xxx, ev. č. xxx.
4. Dne 20. 9. 2012 byla doručena do sídla žalované stížnost pana J.D., starosty města Xxx, že žalobce coby advokátní koncipient vlastním jménem a na vlastní účet uzavřel s městem Xxx mandátní smlouvu, kterou se jako mandatář zavázal vykonávat pro město Xxx právní úkony uvedené v čl. I této smlouvy. Pan D. upozornil, že by se mohlo jednat o postup v rozporu se zákonem o advokacii a stavovskými předpisy. Dne 22. 10. 2012 byl žalované doručen také podnět ze strany neziskové organizace Transparency International – Česká republika, o. p. s. (dále jen „Transparency International“) totožného obsahu.
5. Ve správním spise je založena mandátní smlouva uzavřená dne 22. 2. 2012 mezi žalobcem jako mandatářem a městem Xxx zastoupeným panem J.D., starostou města, jako mandantem. Dle čl. I. je předmětem mandátní smlouvy a činnosti mandatáře 1) jednání se a) společností KxxxA, s. r. o., b) společností JxxxR, s. r. o., c) společností LxxxA, a. s., d) dalšími případně dotčenými osobami, e) dotčenými orgány státní správy a místní samosprávy ve věci výstavby objektu „BxxxE“ v k. ú. Xxx stavebníkem KxxxA, s. r. o., 2) vypracování analýzy skutkového stavu, 3) vypracování (variantního) návrhu řešení, 4) vypracování případné dohody o narovnání, 5) zastupování v případných soudních sporech s dotčenými osobami, 6) jednání a zastupování ve všech dalších navazujících a souvisejících záležitostech. Základním cílem činnosti mandatáře je dosažení situace, kdy mandant bude mít narovnané vztahy s dotčenými osobami především ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví mandanta. Dle čl. IV. je sjednána odměna dohodou jako podílová odměna v procentní výši z tarifní hodnoty. Výslovně se ujednává, že v případě neúspěchu mandatáře při zařizování předmětu smlouvy nenáleží mandatáři žádná odměna ani náhrada nákladů. Dle čl. V. právní vztahy touto smlouvou neupravené se řídí příslušnými ustanoveními zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník.
6. Dne 12. 4. 2012 město Xxx zastoupené starostou panem J.D. udělilo žalobci plnou moc k zastupování v řízeních před orgány veřejné moci České republiky (orgány správní a soudní) a k zahajování takových řízení ve věcech týkajících se výstavby objektu „BxxxE“ v k. ú. Xxx stavebníkem KxxxA, s. r. o.
7. Ve svém vyjádření ze dne 4. 11. 2012 k podané stížnosti žalobce podrobně popsal průběh poskytnutých služeb městu Xxx. Dle jeho vyjádření se na žalobce dne 4. 11. 2011 obrátil radní

Pardubického kraje odpovědný za zemědělství a životní prostředí se žádostí ve věci devastace městských pozemků v Xxxu stavbou bioplynové stanice a snahy části zastupitelů města prodat městské pozemky investorovi stavby za cca 2-3 % skutečné tržní ceny. Dne 30. 11. 2012 žalobce případ projednal s místostarostou města Xxx, odpovědného za investice a majetek. Dne 22. 2. 2012 žalobce s městem Xxx uzavřel mandátní smlouvu po jejím projednání a odsouhlasení zastupitelstvem města. Dne 7. 3. 2012 žalobce zahájil mediační jednání se společností KxxxA, s. r. o., dne 24. 4. 2012 vypracoval analýzu stavu vztahů mezi účastníky, dne 25. 4. 2012 podal návrh na vydání předběžného opatření, dne 25. 4. 2012 návrh na přezkum vydaného stavebního povolení. Dne 18. a 21. 6. 2012 jednání s právníky společnosti KxxxA, s. r. o. Dne 14. 8. 2012 žalobce podal žalobu ve lhůtě stanovené soudem. V průběhu srpna a září žalobce vypracoval návrh dohody o narovnání.

8. V kárné žalobě ze dne 1. 2. 2013 kárný žalobce uvedl, že žalobce uzavřel mandátní smlouvu svým jménem a na svůj účet, čímž porušil povinnosti stanovené mu v § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu a dále v § 38 odst. 1 a 2 zákona o advokacii, to vše ve spojení s § 39 téhož zákona. Dodal, že s ohledem na předchozí kárné postihy je porušení těchto povinností nutné považovat nejen za opakované, ale i za závažné ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce předně namítá, že kárná žaloba byla v průběhu kárného řízení změněna a ani po její změně neobsahovala řádné a srozumitelné odůvodnění jejího podání. Ve změněné kárné žalobě byl skutek nepřipustně nově vymezen (po uplynutí 6ti měsíců od seznámení se kárného žalobce se stavem věci), neboť původně žalobce dle kárné žaloby „bez souhlasu advokáta poskytoval právní služby“ a následně pouze „poskytoval služby“. Je přitom zřejmé, že se jedná o odlišný skutek, neboť v prvním případě žalobce „konal něco, aniž měl souhlas, přestože ke konání souhlas potřeboval“ a v druhém „souhlas měl, ale neměl vůbec konat“. Dále byla kárná žaloba podána z důvodu závažného pochybení žalobce, který byl údajně již dříve kárně postižen. Žalobce odkazuje na § 32 odst. 2 zákona o advokacii, podle něhož je kárným proviněním závažné nebo opětovné porušení povinností. V prvním případě musí jít o závažné porušení, aby se jednalo o kárné provinění, v druhém postačí i nezávažné, opakované porušení. Kárná žaloba dále nevymezuje, čeho se žalobce měl dopustit a jaké normy měl porušit; teprve v odůvodnění kárného rozhodnutí se poprvé objevuje tvrzení o porušení § 1 a § 2 zákona o advokacii. Žalobce se tedy v průběhu kárného řízení neměl možnost kvalifikovaně bránit.
10. Dále žalobce namítá podjatost kárného žalobce, který je dle žalobce propojen s osobami negativně dotčenými výsledkem žalobcovy činnosti. Pokud kárný senát tvrdí, že námitka podjatosti není proti kárnému žalobci přípustná, jedná se o nesprávný výklad právních norem.
11. K samotnému kárnému provinění žalobce uvádí, že § 2 zákona o advokacii je nutno vykládat v kontextu s § 1 odst. 1 a 2 téhož zákona. Zákon o advokacii vymezuje poskytování právních služeb jako zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajobu v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu. Tyto podmínky musejí být kumulativně splněny, je tedy nezbytné, aby se jednalo o činnost, která má charakter srovnatelný s výkonem zaměstnání nebo podnikání a jejímž cílem je soustavné zajišťování příjmů. Žalobcem provedená činnost tuto podmínku nesplňuje, neboť se jednalo o jediný ucelený a neopakovaný výkon činnosti, příjem z této činnosti byl dle smlouvy možný, ovšem nikoliv jistý, a jeho výše nebyla pro žalobce podstatná. Další zmiňovaný případ (spalovna společnosti xxx, iniciátor Pardubický kraj) není totožný, neboť se jednalo o činnost bezúplatnou a nadto dva případy během 5 let nelze považovat za soustavnou činnost ve smyslu zákona o advokacii.
12. Žalobce odmítá, že souhlas dle čl. 15 odst. 4 etického kodexu by se musel vztahovat na jinou než právní činnost; takový výklad je zcela v rozporu se zněním daného článku, který odkazuje na § 304

zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, podle něhož se jedná o souhlas s výkonem stejné činnosti, jako je činnost advokáta. Další názor odvolací kárný senát, podle něhož by se mělo jednat o činnost „málo významnou“, je pak zcela neodůvodněn, obdobně jako výroky o „velmi významné službě, vysoké odměně, velkém rozsahu“. V této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce tvrdí, že se souhlasem školitele má zákonné subjektivní právo poskytnout právní službu ve výjimečných případech, kdy jsou k tomu závažné důvody a kdy není narušen výkon jeho praxe.

13. Žalobce je přesvědčen, že jeho jednání bylo zcela čestné a svědomité (jeho činnost byla bez jediné výtky přezkoumána i Krajským soudem v Hradci Králové), nikdy nesnížilo důstojnost advokátního stavu (právě naopak, neboť jiní kolegové právníci a advokáti nedokázali zabránit „rozkradení majetku“ veřejnoprávní korporace) a vždy bylo přiměřeně důstojné a vážné.
14. Žalobce se nedopustil nekalé konkurence a jeho skutečným klientem nebyla politická strana, jak tvrdí odvolací kárný senát. Jednalo se o žádost o právní pomoc pro město Xxx, s níž se na žalobce obrátil přímo člen rady města pověřený správou majetku a investic. Smlouvu a potřebnou plnou moc odsouhlasila rada města po předchozím schválení zastupitelstvem. Žalobce se vždy řídil pokyny města Xxx, nikoliv pokyny jakékoliv politické strany. Žalobce hájil zájmy města, nikoliv starosty nebo zastupitelů, kteří nebyli jeho klienty. Ke stížnosti organizace Transparency International žalobce dodává, že z pouhého jejího podání nelze činit závěry pro odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tato stížnost nebyla jakkoliv prověřena a žalobce neměl možnost se k ní vyjádřit. Argument odvolacího kárného senátu o neoprávněném čerpání prostředků z veřejných zdrojů je zcela nemístný, neboť případná odměna byla sjednána pouze jako podíl ze zachráněných prostředků. Ve skutečnosti se tedy jednalo o pravý opak – záchranu veřejných prostředků.
15. Pro posouzení kárné žaloby bylo rovněž podstatné, zda smlouva mezi žalobcem a městem Xxx měla charakter dohody o provedení práce ve smyslu zákoníku práce, byť byla nazvána „mandátní“. Kárný senát tuto otázku přes žalobcovy návrhy vůbec neřešil. Problematikou se zabýval až odvolací kárný senát a k jejím závěrům žalobce neměl možnost se vyjádřit. Žalobce tvrdí, že se jednalo o dohodu o provedení práce, neboť typickým znakem jeho práce byla vázanost pokyny města, informování o krocích a závislost odměny na výsledku činnosti. Takové znaky jsou u mandátní smlouvy vyloučeny, a proto na žalobce v režimu zákoníku práce dopadá § 2 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii.
16. Na závěr žalobce zdůrazňuje, že jeho jednání vykazovalo nulovou společenskou škodlivost. Výsledek jeho činnosti byl naopak společensky maximálně žádoucí, neboť odhalil trestnou činnost starosty města a zabránil tunelování městského nemovitého majetku.
17. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

18. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že skutek byl vymezen jako uzavření mandátní smlouvy svým jménem a na svůj účet a poskytování právních služeb v rozsahu, který je ve skutkové části výroku vyjmenován. Změna kárné žaloby spočívala ve vypuštění slov „bez vědomí a souhlasu“ tak, aby bylo zřejmé, že souhlas byl dán. Tento souhlas byl vadný a příslušný advokát byl v řízení K 41/2013 shledán kárně vinným, že nevyvíjel důsledný dohled nad činností koncipienta, neboť mu umožnil poskytovat právní služby vlastním jménem a na vlastní účet. Příslušná změna kárné žaloby znamenala zmírnění obvinění, přesto bylo vyhověno námitce žalobce týkající se přípravy obhajoby po změně kárné žaloby a jednání kárného senátu bylo odročeno. Nešlo o pouhé uzavření smlouvy, ale též o naplňování jejího obsahu poskytováním právních služeb. Tuto skutečnost ostatně potvrdil i sám žalobce, když hodnotí výsledek a rozsah svého jednání.
19. Zákon o advokacii ani vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., advokátní kárný řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“), neznají námitku podjatosti kárného

žalobce, proto tato námitka nemohla být projednána, na rozdíl od námítky týkající se původních členů kárného senátu, která řešena byla.

20. Žalobce v další části žaloby argumentuje rozsahem a významem právní služby, čímž však potvrzuje odůvodnění napadeného i kárného rozhodnutí. Odkaz na zákoník práce není případný a v kárném rozhodnutí je vysvětleno, proč souhlas neměl být udělen a proč jinou výdělečnou činností není poskytování právních služeb vlastním jménem a na vlastní účet. Žalobcem tvrzené subjektivní právo neexistuje, neboť by bylo v rozporu se zákonným vymezením subjektů oprávněných poskytovat právní služby.
21. Žalovaná namítá, že žalobce popisuje úsilí a výsledky poskytnutých právních služeb, ovšem předmětem výroku kárného rozhodnutí byl výhradně samotný fakt poskytování právních služeb a jejich rozsah. Právní kvalifikace jednání je správná, neboť již samotné uzavření mandátní smlouvy v rozporu se zákonem o advokacii založilo nesprávnost dalšího postupu. Způsob poskytování právních služeb nebyl předmětem kárného rozhodnutí, pouze nad rámec kárný senát zmínil kolizi vyplývající z rozdílnosti klienta a skutečného zadavatele a rovněž prohlášení advokáta, který dle svých slov nechtěl zasahovat svým jménem do politických záležitostí. Jednalo se o postup v rozporu s § 38 a § 26 zákona o advokacii a usnesením ČAK č. 6/1998 Věstníku, kterým se stanoví pravidla pro výkon substitučního oprávnění advokátních koncipientů.
22. Ohledně stížnosti Transparency International žalovaná uvádí, že součástí hodnocení kárného provinění je i ohlas veřejnosti, který má přímý vliv na hodnocení stupně snižování důstojnosti advokátního stavu. Žalovaná nesouhlasí s argumentací stran charakteru uzavřené smlouvy a odkazuje na str. 10 napadeného rozhodnutí.
23. Žalovaná žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání dne 12. 4. 2018

24. Žalobce při jednání setrval na žalobě. Zopakoval, že změna žaloby ze dne 12. 7. 2013 nově vymezila skutek, za nějž byl kárně stíhán. Namítl, že žalovaná se řádně nezabývala jím vznesenou námitkou podjatosti kárného žalobce, ačkoli tak měla učinit s ohledem na subsidiární použití trestního řádu. Připomněl, že v případě daného jednání nemohl jednat opakovaně, neboť v případě spolku Rybitví vystupoval jako jeho člen a jednal tedy jeho jménem. Zdůraznil, že jeho činnost nemůže být nazvána vinklařením, neboť se nejednalo o soustavné a opakované poskytování právní pomoci, nýbrž právní pomoc poskytl pouze v jednom případě. K dotazu soudu uvedl, že v případě činnosti na základě mandátní smlouvy poskytl několik právních úkonů. Zdůraznil, že byl neprávem osočen z nepoctivého a nečestného jednání. Navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.
25. Zástupce žalované při jednání odkázal na písemné vyjádření. Připomněl, že soud přezkoumává rozhodnutí odvolacího kárného senátu, přičemž ten již rozhodoval (podobně jako kárný senát) na základě změněné kárné žaloby. Bylo prokázáno, že žalobce vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval ve značném rozsahu právní služby, takže fakticky vystupoval jako advokát, ačkoli byl advokátním koncipientem. Z uvedených důvodů navrhl žalobu zamítnout.

V. Rozsudek městského soudu ze dne 12. 4. 2018 a zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

26. Městský soud v Praze dne 12. 4. 2018 vydal rozsudek č. j. 9 Ad 3/2015-34, kterým zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že jednání žalobce nebylo poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii. Byť jeho činnost spadala pod zde uvedené formy právní pomoci a byla úplatná, nenaplnila podmínku soustavnosti. Žalobcův školitel dal žalobci řádně souhlas v souladu s čl. 15 odst. 4 etického kodexu k poskytování právních služeb, které nebyly rozsáhlé a neohrožily tak jeho výkon praxe. Žalovaná dostatečně neodůvodnila, zda bylo možné považovat žalobcovo jednání za závažné porušení

právní povinnosti ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii, neboť nezhodnotila faktický výkon činnosti žalobce, jeho kvalitu a prospěšnost pro klienta.

27. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2019, č. j. 9 As 155/2018-48, Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm uvedl, že žalobce poskytoval právní služby dle § 1 odst. 2 zákona o advokacii, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Z toho důvodu bylo nadbytečné zabývat se otázkou udělení souhlasu dle čl. 15 odst. 4 etického kodexu, neboť tento souhlas nemůže opravňovat osobu neuvedenou v § 2 zákona o advokacii k poskytování právních služeb. Žalovaná dostatečně odůvodnila závažnost jednání jakožto jednu z podmínek pro spáchání kárného provinění, a je na Městském soudu, aby rozhodl, zda tuto právní otázku posoudila správně.

VI. Argumentace účastníků řízení při jednání dne 9. 3. 2020

28. Po vrácení věci soud na žádost žalobce nařídil ústní jednání. Žalobce se k jednání nedostavil.
29. Zástupce žalované při jednání setrval na své předchozí argumentaci, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu a navrhl žalobu zamítnout.

VII. Rozsudek městského soudu ze dne 9. 3. 2020 a zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

30. Rozsudkem ze dne 9. 3. 2020, č. j. 9 Ad 3/2015 - 90, městský soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Dospěl k závěru, že neshledal, že by se žalobce dopustil kárného provinění, neboť v posuzovaném případě nebyla splněna podmínka *závažnosti* jeho jednání ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii.
31. Rozsudkem ze dne 25. 11. 2020, č. j. 9 As 77/2020 – 19, Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační soud dospěl k závěru, že se žalobce kárného provinění dopustil, neboť tím, že jako advokátní koncipient neoprávněně poskytoval právní služby za okolností, které nevybočovaly z rámce standardní komerční praxe (tedy fakticky v roli advokáta), závažně zaviněně porušil povinnosti plynoucí z profesního postavení advokátního koncipienta (§ 38 a 39 zákona o advokacii).

VIII. Argumentace při jednání dne 2. 6. 2021

32. Po vrácení věci soud na žádost žalobce opět nařídil ústní jednání.
33. Žalobce při jednání setrval na své dřívější argumentaci. Ve svém projevu především rozporoval závěry učiněné Nejvyšším správním soudem a poukázal na (blíže nespecifikovanou) judikaturu Ústavního soudu. Dle žalobce je výklad učiněný Nejvyšším správním soudem extrémně nespravedlivý a nesprávný. Zdůraznil, že v jeho věci nebyl naplněn znak soustavné a opakované činnosti a že nešlo o nečestné jednání. Uvedl, že jeho chování by bylo možno posoudit jako přípustné riziko.
34. Žalovaný ve svém pojednání zdůraznil, že žalobce byl postižen za to, že poskytoval právní službu vlastním jménem a na vlastní účet.

IX. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

35. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí; při tom byl v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujících rozsudcích č. j. 9 As 155/2018-48 a č. j. 9 As 77/2020 – 19.
36. Podle § 38 odst. 1 zákona o advokacii „advokátní koncipient vykonává u advokáta nebo u společnosti anebo u zahraniční společnosti právní praxi, jejímž cílem je získat pod vedením a dohledem advokáta znalosti a osvojit si zkušenosti potřebné k výkonu advokacie“.

37. Podle § 38 odst. 2 zákona o advokacii „při výkonu právní praxe je koncipient povinen postupovat v souladu s tímto zákonem a stavovskými předpisy (...)“.
38. Podle § 39 zákona o advokacii „ustanovení § 16, 17, 17a, 21 a 29 se použijí pro advokátního koncipienta přiměřeně“.
39. Dle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je „při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné“.
40. Dle § 17 zákona o advokacii „advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis“.
41. Podle § 1 odst. 2 zákona o advokacii se „poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu (...)“.
42. Podle § 2 odst. 1 zákona o advokacii „právní služby na území České republiky jsou oprávněni poskytovat za podmínek stanovených tímto zákonem a způsobem v něm uvedeným a) advokáti, b) fyzické osoby (...) (dále jen „evropský advokát“)“.
43. Podle § 2 odst. 2 písm. b) téhož zákona „ustanovením odstavce 1 není dotčeno oprávnění zaměstnance právnické nebo fyzické osoby, člena družstva nebo příslušníka ozbrojených sborů poskytovat právní služby osobě, k níž je v pracovněprávním nebo pracovním vztahu anebo ve služebním poměru, pokud je poskytování právních služeb součástí jeho povinností vyplývajících z tohoto pracovněprávního nebo pracovního vztahu anebo služebního poměru“.
44. Na základě výše uvedeného právního stavu soud přezkoumal jednotlivé námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
A) Nedostatký kárné žaloby
45. Ke zpochybňované kvalitě kárné žaloby soud musí souhlasit se žalobcem, že její návrh ze dne 1. 2. 2013 obsahoval nepřesnosti. A to zaprvé ve vztahu k údajné absenci souhlasu žalobce advokáta, u něhož vykonával koncipientskou praxi, s poskytováním předmětných právních služeb. Za druhé chybně uváděla, že žalobce byl již dříve kárně postižen. Jelikož přitom kárné řízení probíhá na základě zásady obžalovací, jejímž výchozím dokumentem je právě kárná žaloba, je nezbytné klást na její vyhotovení zvýšené nároky (ostatně některé z nich jsou upraveny v § 7 advokátního kárného řádu). Pouze v případě její bezrozpornosti může být řádně projednána a kárně obviněný se může také bránit vzneseným kárným obviněním.
46. Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 7. 2013 došlo ke změně kárné žaloby, kdy byla vypuštěna pasáž, že žalobce činil právní služby bez souhlasu advokáta Mgr. J. S., a nově bylo uvedeno, že žalobce doposud nebyl kárně trestán.
47. K uvedeným změnám soud uvádí, že ve vztahu k prvnímu tvrzení (souhlasu advokáta) neobstojí argumentace kárného žalobce z odůvodnění změny kárné žaloby, že až po podání žaloby se dozvěděl, že tento souhlas byl dán, neboť již ve vyjádření ke kárné stížnosti sepsané žalobcem dne 4. 11. 2012 žalobce uváděl, že mu byl souhlas advokáta k poskytnutí dotčených právních služeb udělen. Co se pak týče tvrzeného předchozího kárného provinění žalobce, tak uvedený údaj je pro posouzení, zda lze dané jednání hodnotit jako kárné provinění, vždy klíčový, neboť dle § 32 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné nebo právě opětovné zaviněné porušení povinností. Jelikož přitom žalovaná má zajisté snadný přístup k údajům o předchozích kárných řízeních a o tom, zda byl kárně postižen advokát (či advokátní koncipient), na nějž má být podána kárná žaloba, považuje soud za zvláštní, pokud právě v tomto údaji obsahuje kárná žaloba nepravdu.

48. Zároveň však soud shledal, že uvedené změny kárné žaloby se netýkaly podstaty skutku, pro něhož byl žalobce kárně stíhán (a skutek nebyl nově vymezen), a nezavdávaly příčinu pro zásadní změnu obhajoby kárně stíhaného, protože kárný žalobce dále tvrdil, že jednání žalobce je závažným porušením stanovených povinností, takže je naplněna definice kárného provinění. Za této situace a s ohledem na skutečnost, že změna kárné žaloby byla žalobci doručena dne 15. 7. 2013 a jednání kárného senátu se konalo dne 25. 7. 2013 (a následně bylo odročeno až na 14. 8. 2013), takže mezi doručením změny žaloby a jednáním kárného senátu byla prodleva 10 dnů, respektive necelého měsíce, neshledal soud uvedený postup za natolik vadný, že by musel ústít v derogaci napadených rozhodnutí z důvodu nedodržení procesních pravidel. Žalobce měl možnost připravit svoji obhajobu i vstříc provedeným změnám kárné žaloby a navíc dané změny nelze považovat za zásadní. V případě vypuštění části kárné žaloby o jeho předchozích kárných postizích fakticky odpadla nutnost jeho obhajoby; naopak se žalobce mohl věnovat pouze tomu, zdali byl v jeho věci naplněn znak závažného porušení povinností. Podobné pak platí o akceptaci souhlasu advokáta s jeho jednáním ze strany kárného žalobce, neboť ani zde nebyly dány další skutečnosti, na něž by musel žalobce nově reagovat. Uvedené změny tedy lze hodnotit jako potvrzení dřívějších nepřesností obsažených v kárné žalobě, které sice dle soudu nelze kvitovat, zároveň však nezavdávají příčinu ke zrušení napadených rozhodnutí.
49. S ohledem na výše vyřčené pak nelze ani souhlasit se žalobcem, že by ve změněné kárné žalobě byl skutek nepřipustně nově vymezen. Jak již bylo řečeno, podstata žalovaného jednání zůstávala stejná, změnou kárné žaloby pouze došlo k úpravě některých skutkových zjištění (především ve vztahu k předchozímu souhlasu žalobceva školitele). Nadále však podstata kárné žaloby spočívala ve skutečnosti, že žalobce tím, že uzavřel mimo výkon své koncipientské praxe u svého školitele mandátní smlouvu, jejíž podstata spočívala v poskytování právních služeb mimo rámec advokacie, nepostupoval čestně a slušně a svým chováním nepřispíval k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Ostatně skutečnosti, že žalobce byl s podstatou kárné žaloby seznámen, odpovídá také jeho opakovaná argumentace, jež směřovala právě do podstaty celého kárného řízení. Proto soud tyto jeho námitky nepokládá za důvodné.

B) Charakter smlouvy uzavřené žalobcem s městem Xxx

50. Ve věci charakteru smlouvy uzavřené mezi žalobcem a městem Xxx soud dal zapravdu žalované. Příslušnou smlouvu nelze považovat za dohodu o provedení práce ve smyslu zákoníku práce, jak tvrdí žalobce v žalobě. Předně je třeba zdůraznit, že smlouva je účastníky označena jako „smlouva mandátní“ a v čl. V. této smlouvy je výslovně uvedeno, že právní vztahy touto smlouvou neupravené se řídí příslušnými ustanoveními zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Uvedená smlouva pak svým obsahem odpovídá mandátní smlouvě ve smyslu § 566 obchodního zákoníku, podle jehož odst. 1 „*mandátní smlouvou se zavazuje mandatář, že pro mandanta na jeho účet zařídí za úplatu určitou obchodní záležitost uskutečněním právních úkonů jménem mandanta nebo uskutečněním jiné činnosti, a mandant se zavazuje zaplatit mu za to úplatu*“. Příslušná smlouva v čl. I vymezuje jednání, které se mandatář zavazuje obstarat pro mandanta a při němž musí postupovat podle pokynů a v zájmu mandanta (§ 567 odst. 2 obchodního zákoníku). V čl. II obsahuje závazek mandanta poskytnout mandatáři potřebnou součinnost (zejména umožnit nahlédnutí do písemností, předat jejich kopie a poskytnout nezbytná vysvětlení) a povinnost mandatáře podat zprávy o průběhu jednání a o své činnosti. Čl. IV. pak obsahuje ujednání o výši úplaty. Město Xxx rovněž za účelem realizace smlouvy udělilo žalobci plnou moc ze dne 12. 4. 2012, kterou žalobce zmocnilo k zastupování v řízeních před orgány veřejné moci ve věcech týkajících se výstavby objektu „BxxxE“.
51. S ohledem na výše řečené tedy neobstojí žalobcova argumentace, podle níž je třeba smlouvu ve skutečnosti považovat za dohodu o provedení práce. V daném případě zcela chybí pracovně-právní charakter smluvního ujednání a úmysl stran zjevně nesměřoval k navázání takového právního vztahu. Žalobce sice tvrdí, že se jeho práce vyznačovala vázaností pokyny města a průběžným informováním o podniknutých krocích, ovšem tento postup je typickým právě pro právní vztah

založený mandátní smlouvou. Na uvedeném pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že si strany v čl. IV. sjednaly, že v případě neúspěchu mandátáře při zařizování předmětu smlouvy nenáleží mandátáři žádná odměna ani náhrada nákladů. Toto ujednání by nečinilo z příslušné smlouvy dohodu ve smyslu pracovněprávních předpisů, ale spíše smlouvu příkazní dle § 724 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. V obou případech však na žalobce nedopadá výjimka dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii, neboť svou činnost vyvíjel samostatně a nikoliv jakožto zaměstnanec právnické osoby (města Xxx) v rámci svého pracovněprávního vztahu.

52. Soud dodává, že neshledal vadné ani procesní vypořádání otázky charakteru mandátní smlouvy. Žalobce v žalobě namítl, že argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí pro něj byla překvapivá, neboť danou problematikou se kárný senát přes žalobcovy námitky v kárném rozhodnutí nezabýval. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, podle něhož *„přestupkové řízení je vedeno v obvyklém pořadí dvou správních stolic, přičemž celé toto správní řízení se pokládá za jediný celek; odvolací řízení tak tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek. V tomto ohledu se hovoří o zásadě jednotnosti správního řízení a postup žalovaného odvolacího orgánu lze tedy akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvoustupňovosti (dvojinstančnosti), jak tvrdí stěžovatel. Primárním účelem této zásady je totiž zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí, což se v daném případě stalo“*. Ačkoliv se Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zabýval otázkou dvojinstančnosti přestupkového řízení, závěry v něm obsažené lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Především je třeba zdůraznit, že žalobci bylo umožněno vznést námitku týkající se charakteru mandátní smlouvy a tato námitka byla řádně vypořádána. S ohledem na skutečnost, že obě instance kárného řízení tvoří jeden celek, je určující, že odvolací kárný senát napravil nedostatek odůvodnění kárného senátu a příslušné odůvodnění doplnil. Přitom se přidržel skutkových zjištění a právního hodnocení kárného senátu, a rozhodnutí proto pro žalobce nebylo překvapivé. Ze zásady dvojinstančnosti řízení totiž nelze vyvozovat povinnost odvolacího správního orgánu zrušit rozhodnutí první instance vždy, když tento správní orgán dostatečně nereagoval na veškeré námitky účastníka správního řízení. Naopak je na odvolacím orgánu, aby tyto nedostatky napravil.

C) Vymezení termínu „poskytování právních služeb“

53. Poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii se rozumí soustavná a úplatná činnost, jejímž obsahem je právní pomoc. Z výroku rozhodnutí kárného senátu i odůvodnění kárných rozhodnutí plyne, že jednání žalobce, pro něž byl uznán kárně odpovědným, spočívalo v činnosti, kterou pro město Xxx skutečně vykonal. Posouzení, zda činnost žalobce byla poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii, proto nelze učinit pouze na základě uzavřené mandátní smlouvy ze dne 22. 2. 2012.
54. Závěr o tom, zda v projednávané věci byla činnost žalobce soustavná a zda jejím obsahem byla právní pomoc, je naopak zapotřebí učinit na základě žalobcem skutečně vykonané činnosti. Činnost, kterou vykonal, žalobce popsal ve vyjádření ze dne 4. 11. 2012 (viz č. l. 16 až 20 kárného spisu). Kárný senát v souladu s tímto vyjádřením zdůraznil, že žalobce dne 24. 4. 2012 vypracoval právní posouzení, dne 25. 4. 2012 podal návrh na předběžné opatření, podnět k přezkumu správních rozhodnutí a návrh na přezkum stavebního povolení, dne 24. 5. 2012 jednal na Radě města Xxx, dne 18. 6. 2012 jednal s právníky společnosti KXXXXA, dne 26. 6. 2012 obhajoval postup na Zastupitelstvu města Xxx, dne 28. 6. 2012 odeslal přípis Radě města Xxx a společnosti KXXXXA, dne 14. 8. 2012 podal žalobu, dne 21. 8. 2012 se účastnil jednání města Xxx a společnosti KXXXXA, dne 29. 8. 2018 vypracoval návrh dohody o narovnání, kterou v období od 4. 9. do 18. 9. 2012 upravoval (viz str. 4 rozhodnutí kárného senátu).
55. Na jednání před městským soudem dne 12. 4. 2018 žalobce uvedl, že jeho činnost spočívala v posouzení relevantní dokumentace, nalezení právního řešení, jeho předložení Radě města Xxx, podání návrhu na vydání předběžného opatření v řízení před soudem, vyjádření k odvolání, jelikož

návrhu bylo vyhověno a bylo proti němu podáno odvolání, navazujícím podání žaloby a následném jednání s cílem nalézt mimosoudní řešení sporu. Sestávala tedy asi ze tří nebo čtyř právních úkonů.

56. Mezi účastníky není sporu o tom, že výše uvedenou činnost žalobce vykonal. Jejím obsahem byla právní pomoc a z jejího rozsahu plyne, že byla vykonávána soustavně. Z výše uvedeného popisu je totiž zřejmé, že sestávala z několika právních služeb (ve smyslu úkonů právní pomoci), a to přinejmenším ze zpracování právního rozboru, zastupování v řízení před správním orgánem, zastupování v řízení před soudem, udělení právních porad a sepsání listiny. Zároveň se jednalo o činnost, k jejímuž provedení bylo zapotřebí delší doby (více než půl roku). Činnost žalobce tedy měla trvalý charakter. Není proto podstatné, pokud nebyla vykonávána opakovaně či pravidelně (popř. neměl-li to žalobce ani v úmyslu).
57. Soustavnost zároveň nelze spojovat s počtem právních případů (kauz) či počtem osob, pro něž je činnost vykonávána. Pokud by se týkala více právních případů či byla vykonávána ve prospěch více osob, nemusí jít o činnost trvalou, opakovanou či pravidelnou (např. poskytnutí právní služby spoluvlastníkům). Avšak i naopak, pokud by se týkala jednoho právního případu či byla vykonávána ve prospěch jedné osoby, nemusí jít o činnost jednorázovou, nahodilou či výjimečnou. Takové kritérium není způsobilé rozlišení již proto, že jeden případ (popř. činnost ve prospěch jedné osoby) může sestávat z jedné právní služby i více právních služeb.
58. V projednávané věci proto není podstatné, že žalobcem poskytnuté právní služby souvisely s výstavbou bioplynové stanice v katastrálním území Xxx. Z popisu činnosti žalobce je rovněž zřejmé, že nesestávala pouze ze zastoupení v soudním řízení podle § 27 odst. 1 o. s. ř., byla daleko rozsáhlejší. Není proto ani rozhodné, že žalobce nezastupoval opětovně v různých věcech. V této souvislosti soud pro úplnost uvádí, že pojem *věc* ve smyslu uvedeného ustanovení občanského soudního řádu [*a contrario* pojmu (*těžce*) *věci* ve smyslu § 83 odst. 1 o. s. ř. a § 159a odst. 4 o. s. ř.] nelze s pojmem *případ* (*kauza*) ztotožňovat.
59. Stejně tak není odůvodněná žalobní námitka, dle níž nebyl naplněn znak úplatnosti, neboť v nyní posuzované věci nelze dle soudu s ohledem na dohodnutou odměnu v případě úspěchu hovořit o nízké odměně žalobce, či dokonce o bezúplatném konání. Zde soud připomíná, že z principu autonomie smluvních stran při uzavírání smlouvy o právní pomoci (ať již je uzavřena v jakékoli právní formě, tedy i ve formě mandátní smlouvy) vyplývá, že je na samotných stranách, jak si upraví výši odměny za poskytnuté služby, přičemž jim nic nebrání tuto odměnu navázat až na konečný úspěch ve věci.
60. S ohledem na výše řečené soud shrnuje, že žalobce poskytoval městu Xxx na základě uzavřené mandátní smlouvy právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii, neboť obsahem jeho jednání byla právní pomoc, kterou poskytoval soustavně a za úplatu.
61. Jelikož žalobce vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii, nejedná se o případ, na který by dopadal čl. 15 odst. 4 etického kodexu. Jinou výdělečnou činností totiž může být pouze činnost, kterou zákon advokátnímu koncipientovi nezakazuje. Poskytovat právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii vlastním jménem a na vlastní účet jsou však oprávněny pouze osoby uvedené v § 2 zákona o advokacii, nikoli advokátní koncipient. Proto není v této souvislosti podstatné, zda žalobce naplnil podmínky čl. 15 odst. 4 etického kodexu.

D) Závažnost kárného provinění

62. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii „kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem“.
63. Vzhledem k tomu, že Městský soud je vázán názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v druhém zrušovacím rozsudku ze dne 25. 11. 2020, č. j. 7 As 97/2020-27, nezbývá než

konstatovat, že žalobce spáchal kárné provinění podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, neboť nejednal čestně a svědomitě, nevyvaroval se snížení důstojnosti advokátního stavu a nepřipravoval se řádně na budoucí výkon povolání proto, že neoprávněně poskytoval právní služby za okolností, které nevybočovaly z rámce běžné komerční praxe. Pochybil tím, že si počínal, jako by (již) byl advokátem.

64. Jde-li o neoprávněné poskytování právních služeb, je sankcionováno již samotné jednání, s nímž zákon spojuje zásah do chráněné hodnoty (kvalifikovaného a rovného poskytování právních služeb). Jde o delikt čistě činnostní (formální), k jeho dokonání tedy postačí jednání. Následek (zasažení objektu) se proto nemusí projevit jako účinek, resp. nastane i tehdy, není-li účinek dán (např. není-li klientovi způsobena újma). Poskytnutí právních služeb osobou, která k tomu není oprávněna, je sankcionováno proto, že je podle zákona samo o sobě (typicky, abstraktně) společensky škodlivé (nebezpečné). Není přitom rozhodné, zda činnost vykonávaná žalobcem byla po odborné stránce kvalitní a pro klienta prospěšná.
65. V podrobnostech soud odkazuje na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž je daná otázka dopodrobna vypořádána (viz body 26 – 39).

E) Podjatost kárného žalobce

66. Soud se dále zabýval námitkou žalobce ve věci nevypořádání jeho námítky na podjatost kárného žalobce.
67. Soud musí souhlasit se žalovanou, že možnou podjatost kárného žalobce zákon o advokacii ani advokátský kárný řád nikterak neupravuje. Za této situace je však dle soudu nezbytné postupovat v souladu s § 35e odst. 2 zákona o advokacii, dle něhož nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu. Trestní řád přitom podjatost státního zástupce (jehož postavení lze chápat na roveň postavení kárného žalobce) upravuje (viz § 30 – 31a trestního řádu). Za této situace se tedy dle soudu kárný senát měl lépe vypořádat se zdůvodněním, proč nemůže žalobce namítat podjatost kárného žalobce, protože neobstojí strohé konstatování, že dle § 3 kárného řádu lze vznést toliko námitku podjatosti vůči členům kárného senátu. S namítanou podjatostí se však dle soudu dostatečně vypořádal odvolací kárný senát, který se věnoval jak možnosti vznést námitku podjatosti vůči kárnému žalobci obecně, tak i konkrétním důvodům, které v rámci své námítky žalobce vznesl vůči kárnému žalobci v předmětném řízení. A soud se s jeho hodnocením ztotožnil, a proto neshledal důvodnost předestřené námítky.

VIII. Závěr

68. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou. Pokud pak jde o tvrzení žalobce, že jeho jednání naplňuje znaky přípustného rizika, jedná se dle soudu o námitku vznesenou po lhůtě dle § 72 odst. 1 soudního řádu správního. Proto se k ní blíže nevyjadřoval.
69. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, neboť zajisté nebylo nezbytné, aby se v předmětné věci nechala zastoupit advokátem. Výjimku tvoří zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost, neboť tento náklad musela vynaložit nad rámec její činnosti a jednalo se o náklad důvodný, neboť žalovaná jako stěžovatelka byla v tomto řízení před kasačním soudem procesně úspěšná. Proto jí náleží náhrada tohoto nákladu řízení o kasační stížnosti. Jinak však městský soud neshledal, že by žalované vznikly náklady přesahující rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. června 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.

předseda senátu